

TRAPSAVEC

SBÍRNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

»REWARD 2020«

WANTED

Na Kokořín

„Tak tohle už je moc. To ne!“ hospodská Hana stále na posledním schodu před samotným vstupem do lokálu hostince „U lípy“ a dlaně rukou měla zaťaté do kovového zábradlí po obou stranách schodiště.

„Hani neblbni, tohle je fakt hrozně důležitý,“ zaškemral Klátil.

„Nech toho. Minule to bylo taky hrozně důležitý. Přežítí.

Rozdělávání ohně lukem. V hospodě. Kdo to kdy viděl. Já kráva. Plnej regál zapalovačů. A jak to dopadlo? Než přijeli hasiči, všichni jste zdrhli. Tohle už opravdu ne,“ dopalovala se Hana čím dál víc.

„A nebo to s těma zahnutýma hůlkama. Jo! Lakros se ta pitomost jmenovala! Hele Hani. My se na to vitrážový okno složíme. Nesložili jste se ani na účet. A teď zase tahle hrozně důležitá pitomost. V žádném případě!“ bělaly jí klouby na zaťatých pěstích.

„Hani, dneska se fakt nic nestane,“ klesl Klátil hlasem do sametově podlézavého tónu. „Jenom to položíme na stůl. To je všechno.“

„Na podlahu,“ začala Hana měknout.

„Dobrá. Na podlahu,“ přitakal Klátil

„A ani kapka vody.“

„Ani kapka.“

„A pade navíc,“ zvedla Hana obočí.

„Dobrá. Pade navíc,“ souhlasil Klátil. Moc rychle.

„Na každým lístku?“ zkusila to.

„Hani, to jsou dvě piva. Nestačilo by jedno?“ nedal se Klátil.

Hospodská Hana je ještě několikrát přejela přísným pohledem a potom se otočila. Prsty vytáhla pojistky v hraně dveří a obě křídla dveří otevřela. Klátil s Mrkváčem se chopili provazových madel a vešli do hospody.

„Amerikó už dávno objevili,“ zahalekal Míra s moravským přízvukem od stolu štamgastů.

„Zato ty si neobjevil ani Hustopeče,“ odpálil ho Mrkváč a hrdě a bez dalších keců dotáhli tu věc až do salónku.

„Tak tohle je loď,“ postavili se Mrkváč s Klátilem ke kánoi položené na podlaze salónku oba uchopili pádla. „Kdo si myslí, že je to člun, nemá tu co dělat. Loď má dva konce. Před a zád. Před je zpravidla vepředu. Zád logicky vzadu. Někdy je to jedno. Zád může být i vepředu. Když se tak stane, může za to háček,“ přerušil Mrkváč výklad a podíval se po osazenstvu salonku. Zatím to

vypadalo, že všichni chápou.

„Háček sedí na přídi. Zadák, nebo také kotrč, tedy na zádi. Když se pozice obrátí, může za to háček. Loď se pohybuje vpřed pádlováním. Kdo si myslí, že veslováním, nemá tu co dělat. Když se loď nepohybuje vpřed, tak stojí. Loď stojí na voleji a na břehu. Když loď stojí někde jinde, může za to háček. Kotrč i háček se v době plavby zdržují zpravidla uvnitř lodi. Nachází-li se kotrč nebo háček nebo oba současně mimo loď, může za to háček. Nachází-li se oba pod lodí..... „

„Může za to háček,“ zařvalo celé osazenstvo salonku.

„Takže chápeme, a teď to podstatný,“ podíval se Mrkváč významně do všech obličejů v salónku. „Letos žádnéj Kokořín. Žádný válení v písku. Žádný vysedávání U Grobiána. Budeme se pěkně hejbat. Jedeme totiž na vodu,“ dokončil větu a důrazně udeřil listem pádla o podlahu.

V salónku nastalo ticho. Všichni se nejprve dlouho dívali nedůvěřivě na Klátíla s Mrkváčem a když ti dva nehnuli ani brvou, začali se rozhlížet rozpačitě po sobě.

„To jako, že budeme sedět tady v tom, co je na podlaze, a to, co je tady na podlaze bude sedět na vodě?“ přerušila jako první ticho Jana.

„To jako tak. Přesně,“ zakýval hlavou Klátíl.

„Já chci na Kokořín,“ praštila Jana dlaní do stolu.

„Zaber, přitáhni, odlom. Odlom!!!!“ seděl Mrkváč na židli před špičkou lodě a na rozdíl od Ještěra a Jany měl v ruce pivo. Ti dva seděli v lodi, měli v ruce pádla a právě se vyhoupli na hraně peřeje mezi rohem stolu a keramickým květináčem s mamutím fíkusem. Kování listu pádel trhalo z koberce chomáče látky a ty odlétaly daleko za zád’.

„Odlom je od lodi! Předložka od. Od!! List pádla zapíchnout za prdel a oběma rukama tlačit od sebe. Od!!“ ječel Mrkváč na zpocenou posádku a vodní tříšť nahrazoval pivní pěnou.

„No vidíš, že to jde,“ pochválil po půl hodině Ještěra. „Teď ještě trefte támhle ten jazýček mezi židlemi a pod židlí hned kontra, špička proti proudu a pomalej traverz ke břehu. A pak že ne. Právě jste dali WW II,“ mlasknul spokojeně.

„Ale byla to fuška,“ otřel si Ještěr rukávem košile orosené čelo. „No normálně, jak jsme se s Janinou vyloupili nad tou přejí, říkal jsem si: No, nazdar hodiny. To nemůžeme dát. A potom jsem to za tím fíkusem trochu podržel na pádle, Janina dvakrát hrábla a najednou špička přímo na ten jazýček. Dole už brnkačka. Já si myslím, že to nemělo daleko do trojky,“ zhodnotil svůj výkon udýchaný Ještěr.

„Těžko na cvičišti, lehký na bojišti,“ poklepal ho Mrkváč po zádech.
„A tady to platí dvojnásob. Na vodě už půjde opravdu o život.“

„Já chci na Kokořín,“ zafňukala Jana. Seděla stále na sedačce na háčku, hlavu skloněnou mezi rameny, které stoupaly a klesaly, jak doháněla kyslíkový deficit. Nakonec i ona vstala, vystoupila z lodě a došla ke stolu, kde jedním douškem vypila celý štucl piva. „Hele, vy dva. Seděli jste na tom vůbec někdy?“ mlasklo prázdné dno sklenice o mokrou papírovou oplatku a Jana zapíchla oči přímo do Mrkváče.

„Jak to myslíš,“ postavil se teď vedle Mrkváče i Klátil a vytrčili proti ní bojovně brady.

„No jako jestli jste fakt už někdy něco jeli. Jestli to nemáte jenom načtený z nějakých webových stránek nebo příruček pro vodáky. Pokud mi paměť sahá, byli jsme na všech vandrech vždycky pohromadě a nikdy jsem neslyšela, že chystáte na nějakou vodu,“ odrazila jejich útočné pohledy a zkrřížila dlouhé nohy na židli před sebou.

„Dovol,“ ohradil se Klátil. To jediné slovo zmutovalo odrazem od stěn náhle zcela tichého salónku.

„A jak nám to jako dokážete,“ řízla do nich teď už zcela jízlivě Jana.

„Tak třeba až pojedeme tu vodu. Ne?“ zakoktal Klátil.

„U hajzlíků jsou takový schody,“ vyhrkl bezděčně Ještěr.

Mrkváč a Klátil se na sebe zděšeně podívali.

Klátil s Mrkváčem stáli nad peřejí z hlazeného betonu. Na první pohled nebyla peřej nijak náročná. Osm nebo deset stupínků poměrně nízkých schodů. Potom dostatečně široký volej chodby, kde se proud zklidnil a již jen v drobných a neškodných vlnkách narážel do dveří hajzlíků pro pány i pro dámy a do dveří od sklepa. Zářivka na stěně dodávala jejich obličejům ještě bělejší odstín, než jejich obličeje skutečně měly. Šeptaným slovům nebylo rozumět. Občas vylétla ruka jednoho nebo druhého směrem dolů a gesto zakončila vlnovkou nebo obloučkem. Po poradě přitáhli plastovou kánoí na hranu schodiště. Nastoupili. Mrkváč se posadil na místo háčka. Nohy zkušeně zasunul pod sedačku, kolena rozevřel do širokého „V“ a zadkem se o sedačku spíš jenom opřel. Klátil na zadku roztáhl široce nohy a kolena se zaklínával do oblíny lodě pod borem.

„Jedem,“ zavelel Klátil suchým chraplavým hlasem a zapíchl list pádla do dlažby.

Mrkváč opřel pádlo do prvního schodu peřeje a jak zabral, dostal po dlouhé době zdravou barvu.

Kánoe se na hraně betonové peřeje mírně zhoupla, ale i přes úsilí obou vodáků skončila v původní poloze.

„Je to tady nějaký mělký,“ zaskřehotal Klátil. „Můžete do nás někdo strčit?“

To byla chyba. Pomohli všichni. Kánoe vlétla do peřeje rychlostí, se kterou při poradě ani Klátil a ani Mrkváč nepočítal. List Klátilova pádla položený v peřeji na plocho nedokázal už loď zpomalit. Zvuk, který klouzající pádlo po náslapech stupňů vydávalo, připomínal velikonoční řehtačku. Hrany schodů rozvlnily plastové dno kánoe a Mrkváč bolestí povolil kolena. Do voleje chodby vlétla loď nepředpokládanou rychlostí. Se štěstím minula dveře s dámou v kloboučku a pánem s cylindrem a špička lodě zamířila neomylně k dveřím do sklepa. Ty s hlučným prasknutím povolily a za nimi následovala další, tentokrát již úzká a mnohem strmější peřej.

„Nevidím šutry,“ ozvalo ze tmy, kde loď najednou zmizela.

Následovala mohutná exploze doprovázená sérií drobných výbuchů. Ze tmy vylétly na osvětlenou chodbu chuchvalce bílé pěny.

Hani se objevila na schodech u hajzlíků nečekaně.

„Co tu zas děláte, kretění,“ zařvala na skupinku u schodů. Potom uviděla otevřené dveře do sklepa. Rozběhla se. Na rozdíl od Klátila a Mrkváče dosáhla na vypínač. Chodbu i schodiště do sklepa zalila nažloutlá barva. Hani sestoupila pár schodů a v místě, odkud již do sklepa viděla, zkameněla. Bylo to horší, mnohem horší, než si vůbec dokázala představit. Ve středu sklepa bobtnal ostrov pěny, ze kterého trčela jen záď lodi. Bobtnání doprovázel svištivý a bublavý zvuk unikajícího vzduchu. Stěny i strop byly postříkány flitry pestrých barev, které se postupně odlepovaly a padaly na podlahu, kde vytvářely neskutečný impresionistický koberec. Z Mrkváče a Klátila vyčnívaly ven, z napěněného oblaku, jen hlavy. I ty pocákal šílený impresionista neskutečným množstvím barev. Všude po podlaze se válely střepy sklenic s vinětami Moravanky, Kunjovanky, sterilizované papriky, mrkve a hrášku a mezi střepy se plazila háďata kysaného krouhaného zelí a kozích rohů. Ostrůvky červené řepy připomínaly tratoliště krve.

„Ven!!“ zařvala Hani z plného hrdla a pak se posadila na schody a zabořila hlavu do dlaní.

Klátil i Mrkváč ihned a rádi poslechli.

„A tu Auroru tady necháte!!!“ zavrčela vztekle, když ji míjeli na schodech.

„Helée ty šulínée. Jaks to myslée s těma Hustópécéeema. Jakóó že su úplně blbé,“ křičel na za nimi moravák Míra, když utíkali z hospody.

Jana už skoro spala. Mobilní telefon na nočním stolku se zavrtil a černou tmou rozjasnilo modré světlo. V polospánku a po paměti sáhla na stůl a sklo telefonu přešla bříškem prstu. Ospalýma očima lovila písmenka na displeji.

„No dobrá. Tak zase na Kokořín. M + K. “

3. místo – Próza Oldřavci

Jan Valeš – Jeňák (Holýšov)